

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLIV. — Wydana i rozesłana dnia 5. czerwca 1912.

Treść: (Nr 107 i 108.) 107. Ustawa, dotycząca zmiany powszechnej ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, odnośnie do regulacji wypłacania płacy w górnictwie. — 108. Rozporządzenie, dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Tyn nad Wełtawą w Czechach.

107.

Ustawa z dnia 17. maja 1912,

dotycząca zmiany powszechnej ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146, odnośnie do regulacji wypłacania płacy w górnictwie.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

§ 206. p. u. g. w brzmieniu, ustalonym artykułem I. ustawy z dnia 3. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 75, zastępuje się postanowieniami następującymi:

§ 206.

Przedsiębiorca kopalni jest obowiązany wypłacać swym nadzorcom płacę przynajmniej co miesiąc, a swym robotnikom przynajmniej co 14 dni; gdzie istnieją krótsze terminy dla wypłaty płac robotniczych, nie wolno ich przedłużać. Przy wystąpieniu z służby należy wypłacić płacę natychmiast. Dni, w których wypłaca się płacę regularnie, należy ustalić w regulaminie służbowym.

Z powodu wierzytelności, które przedsiębiorca kopalni lub osoba trzecia ma do nadzorcy lub robotnika, nie wolno wzbronić wystąpienia z służby.

§ 206. a.

Płacę należy wypłacać w gotówce.

Potrącenia z płacy są dopuszczalne tylko o tyle, o ile są przewidziane w regulaminie służbowym lub dopuszczone osobnymi ustawami.

Światła i narzędzi ma przedsiębiorca kopalni dostarczać swym robotnikom bezpłatnie; za uszkodzenie tych środków roboczych odpowiada robotnik tylko w razie zawinienia.

Środki wybuchowe i inne środki robocze, które przedsiębiorca wydaje robotnikom z zastrzeżeniem policzenia przy wypłacie płacy, nie mogą być im dostarczane po cenie wyższej od ceny własnych kosztów. Ilość i cenę policzonych środków wybuchowych i innych środków roboczych należy wykazywać robotnikom za każdy okres płacy w wykazie zarobków.

§ 206. b.

Czas potrzebny na wypłatę płacy należy wliczać do prawidłowego czasu trwania szycht.

W lokalach gospód i szynkowni nie wolno uskuteczniać wypłaty płacy.

§ 206. c.

Jeżeli w celu obrachowania płacy oblicza się świadczenia robocze według ilości i pojemności naczyń do wydobywania urobku, wówczas należy uwidoczniać pojemność tę na naczyniach w sposób trwały, o ile nie używa się naczyń równej pojemności.

W razie używania naczyń tej samej pojemności wystarczy podać ją robotnikom przez przybicie odpowiedniego uwiadomienia.

Jeżeli świadczenia robocze oblicza się według ciężaru ładunkowego naczyń do wydobywania urobku, wówczas musi się stwierdzić tarę każdego naczynia przed wzięciem go w użycie i następnie na nowo przynajmniej raz w każdym roku obrotowym, a o ile nie używa się naczyń o równym w przybliżeniu ciężarze, uwidocznić tarę tę w sposób trwały na naczyniu. W razie używania naczyń o równym w przybliżeniu ciężarze, wystarczy uwiadomić robotników o ich przeciętnej tarze po każdym jej ustaleniu przez przybicie odpowiedniego ogłoszenia.

§ 206. d.

Jeżeli naczynia do wydobywania urobku ładuje się niedostatecznie lub wbrew przepisom, wówczas musi się liczyć przy oznaczaniu płacy ich zawartość, o ile ona odpowiada przepisom.

Artykuł II.

§ 248. p. u. g. w brzmieniu, ustaleniem artykułem II. ustawy z dnia 3. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 75, zastępuje się postanowieniami następującymi:

§ 248.

Na przedsiębiorców kopalni, którzy przekraczają przepisy §§ 206. do 206. d, należy nakładać grzywny od 20 do 1000 K.

Grzywnie od 10 do 100 K podpada przedsiębiorca kopalni za każdego robotnika górniczego, którego przyjął do roboty bez świadectwa uwolnienia, przepisanego w § 208.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w cztery miesiące po ogłoszeniu. Równocześnie przestaje

obowiązywać ustawa z dnia 3. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 75.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 17. maja 1912.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Trnka wkr.

108.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. maja 1912,

dotyczące zmiany terminów zapłaty podatku domowo-czynszowego w poborczym okręgu podatkowym Tyn nad Wełtawą w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 110, rozporządza się, że podatek domowo-czynszowy, który według postanowień dotychczasowych miał być płacony w poborczym okręgu podatkowym Tyn nad Wełtawą w ratach kwartalnych, płatnych z góry dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października, uiszczany być ma w powyższym okręgu na przyszłość w czterech równych ratach, zapadających dnia 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Te same terminy zapłaty obowiązywać mają w myśl § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, także dla pięcioprocentowego podatku od czystego dochodu z budynków, uwolnionych całkowicie albo częściowo od podatku domowo-czynszowego z tytułu prowadzenia budowy.

Rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać z dniem 1. lipca 1912.

Zaleski wkr.